ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK
# JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Blanky Kapitánové a soudkyň JUDr. Ivety Veselé a Mgr. Zdeňky Winklerové ve věci

žalobkyně: **S. G.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátkou Mgr. Kateřinou Verostovou, LL.M.
sídlem Rokycanova 809/1c, 779 00 Olomouc

proti

žalované: **Smartwings, a. s.**, IČO 25663135
sídlem K Letišti 1068/30, 160 08 Praha 6

**o 400 EUR s příslušenstvím**, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 15. června 2021, č. j. 10 C 156/2021-30,

**takto:**

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v zamítavém výroku (I) ohledně úroku z prodlení za období od 30. 11. 2019 do 13. 12. 2019 z částky 400 EUR **potvrzuje**, ohledně částky 400 EUR s úrokem z prodlení od 14. 12. 2019 do zaplacení **se mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 400 EUR s úrokem z prodlení z této částky ve výši 10 % ročně od 14. 12. 2019 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 7 341,80 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Kateřiny Verostové, LL.M., advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.

## Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu s návrhem, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 400 EUR se zákonným úrokem z prodlení z částky 400 EUR od 30. 11. 2019 do zaplacení ve výši 10 % (I) a dále rozhodl tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 600 Kč (II).

2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala kompenzace dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) číslo 261/2004 ze dne 11. 2. 2004, kterým se stanoví pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letu (dále jen „Nařízení číslo 261/2004“) za více než tři hodiny trvající zpoždění letu číslo xxx z Tel Avivu do Prahy, jímž cestovala dne 6. 10. 2019.

3. Žalovaná v rámci procesního stanoviska s žalobou nesouhlasila, navrhla její zamítnutí, nadto vznesla námitku promlčení, když výzvu ke kompenzaci uplatnila společnost AirHelp, nikoliv žalobkyně.

4. Soud prvního stupně po provedeném řízení a dokazování vyšel z toho, že žalobkyně dne 6. 10. 2019 cestovala letem provozovaným žalovanou společností číslo letu xxx z Tel Avivu do Prahy, když do cílové destinace letadlo přiletělo se zpožděním v trvání 4,51 hodin. Dne 28. 11. 2019 žalobkyně jako cestující postoupila svou pohledávku na společnost AirHelp, která zaslala žalované výzvu ke kompenzaci dne 29. 11. 2019. Ze zpětného postoupení pohledávky pak vzal soud prvního stupně za prokázané, že společnost AirHelp zpětně postoupila pohledávku na žalobkyni jako cestující a tato prostřednictvím právní zástupkyně podala žalované výzvu k úhradě kompenzace za zpožděný let dne 18. 3. 2021. Ohledně smlouvy o postoupení pohledávky soud prvního stupně konstatoval, že cestující je označena jménem, příjmením a adresou, konkrétní pohledávka označena není, je uvedeno pouze číslo rezervace. Smlouva byla podepsána klientem přenosem jeho podpisu do počítače. Podpis postupníka na smlouvě uveden není, smlouva je datována 28. 11. 2019 a žalobkyně jako klient podle ní postoupila společnosti AirHelp pohledávku dle nařízení číslo 261/2004 a Montrealské úmluvy z roku 1999 v souvislosti s uvedeným letem označeným číslem letu podle obchodních podmínek, a to v celém rozsahu, včetně příslušenství a všech práv souvisejících s pohledávkou. Bylo dohodnuto, že postupník je oprávněn vymáhat a přijímat platby související s pohledávkou a klient je srozuměn s tím, že není oprávněn akceptovat žádný přímý kontakt, ani přijmout platbu od provozujícího leteckého dopravce. Dále konstatoval, že vlastní kontraktační proces probíhá tak, že na webových stránkách společnosti AirHelp cestující vyplní dotazník, kde uvede své jméno, příjmení a adresu, dále den odletu a příletu provozujícího leteckého dopravce a číslo letu a je mu přislíbena plná kompenzace s tím, že služba je bezplatná. Poté obdrží cestující podmínky a ceník, a z těchto dokumentů vyplývá, že sice služba je bezplatná, avšak pokud bude AirHelp úspěšný, bude převod dohodnuté části odškodnění za let klientovi podmíněn pouze úhradou poplatku podle ceníku, což znamená 25 %, respektive 50 % v případě soudního jednání. Cestující nepodepisuje smlouvu o postoupení pohledávky, ale pouze svým podpisem vyplňuje prázdné pole v počítači a tento podpis bez jeho vědomí je přenesen na jakýkoliv jiný dokument. Smlouvu o postoupení pohledávky cestující neobdrží, není na ní uvedeno číslo letu, ale pouze alfanumerický kód, tzv. PNR, který není jednoznačným identifikátorem jakékoliv pohledávky, pouze identifikuje rezervaci v rezervačním systému. Jedná se zpravidla o záznam o více letech a více cestujících, kteří můžou cestovat v rámci téže rezervace, a nevypovídá nic o tom, že se jedná o daný konkrétní let konkrétního cestujícího. Tato postupní smlouva tedy není podepsána cestujícím a rovněž není podepsána ani zástupcem společnosti. Takto zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil dle § 126, § 134 a § 138 Bürgerliches Gesetzbuch (BGB), směrnice Evropského parlamentu a Rady číslo 2011/83/EU o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13 EHS a směrnice Evropského parlamentu Rady 1999/44/ES a zrušuje se

směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, článku 1, článku 3 bod 1, článku 7 bod 1, článku 14 a článku 15 Nařízení číslo 261/2004 a dále podle § 2553 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění (dále jen „o. z.“) a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Konstatoval, že v řízení bylo sice prokázáno, že na danou věc se vztahuje Nařízení číslo 261/2004, že v dané věci došlo ke zpoždění letu o více než tři hodiny, a cestující by tedy měl nárok na náhradu ve smyslu čl. 7 bod 1 Nařízení číslo 261/2004, avšak nárok žalobkyně je promlčen. Postupní smlouva uzavřená podle německého práva je totiž neplatná dle § 126 odst. 1, § 134 a § 138 BGB, neboť cestující, ani společnost AirHelp tuto smlouvu nepodepsali. Společnost AirHelp využila nezkušenosti cestující, když slibovala, že poskytne výhodu ve vztahu ke službě. Podle nabídky měl cestující obdržet celou náhradu s tím, že služba AirHelp je bezplatná, avšak podle ceníku od výplaty náhrady měly být odečteny další poplatky, jejichž způsob odečtení je uveden v podmínkách nejasně a nesrozumitelně, čímž došlo ke klamání spotřebitele ve smyslu čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady číslo 2011/83/EU. Není pak uvedena řádně totožnost obchodníka, jeho kontaktní adresa, včetně telefonu, faxu či emailu, není uvedena celková cena zboží či služeb a rovněž jasně a srozumitelně nejsou uvedeny podmínky platby dodání a plnění, včetně lhůty. Ujednání v postupní smlouvě, které je skryté v podmínkách, navíc naplňuje znaky nepřiměřeného ujednání ve spotřebitelské smlouvě. O kompenzaci pak požádala jen společnost Airelp a nikoliv žalobkyně a její žádost soud prvního stupně posoudil jako neplatné právní jednání.

5. O nákladech řízení mezi účastníky soud prvního stupně rozhodl dle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).

6. Proti rozsudku podala včasné a přípustné odvolání žalobkyně. Zdůraznila, že Nařízení číslo 261/2004 v žádném ustanovení nestanoví povinnost notifikace ze strany cestujících a požadavek notifikace představuje neodůvodněný zásah do práv žalobkyně, jakožto cestující a spotřebitelky, když cílem Nařízení je (dle preambule) zajištění vysoké úrovně ochrany cestujících se zřetelem na požadavky ochrany spotřebitele a posílení práv cestujících. Rozšířením parametrů podmínek (notifikace, promlčení) by byl efekt opačný - to vyplývá i z rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve věci J. C. M. proti K. L. M. NV (C 139/11). V ostatních členských státech Evropské unie se délka promlčecí lhůt pohybuje v rozmezí jednoho roku až deset let, zpravidla jde o obecnou délku promlčecí lhůty, cestující by tak v řízení o svých nárocích na základě Nařízení číslo 261/2004 byli v České republice postaveni do nerovné pozice proti cestujícím v jiných evropských zemích a neúměrně kráceni na svých právech. Ani při akceptaci notifikační povinnosti dle § 2553 občanského zákoníku nelze požadovat, aby notifikace byla odeslána přímo cestujícím. V žádosti o kompenzaci zaslané společností AirHelp bylo jednoznačně specifikováno, o jaký let a jakého cestujícího se jedná, žalovaná tak měla veškeré informace k posouzení oprávněnosti nároku na kompenzaci a žádost ani nijak nezpochybnila. K závěru, že takovéto uplatnění pohledávky třetí osobou – společností AirHelp je dostatečné, pak dospěl i Obvodní soud pro Prahu 6 v rozsudku ze dne 17. 2. 2021, č. j. 18 C 12/2021-28. Stejný soud pak v rozsudku ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 33 C 66/2021 dospěl k závěru, že Nařízení číslo 261/2004 nelze považovat za přepravní řád ve smyslu § 2553 občanského zákoníku, proto se tento paragraf na nároky dle uvedeného nařízení nevztahuje. Žalobkyně nesouhlasí ani s posouzením smlouvy o postoupení pohledávky jako neplatné, neboť směrnice číslo 211/83/EU byla od 13. 6. 2014 implementována do německého právního řádu prostřednictvím zákona (§ 312 a následující a § 355 a následující BGB), není tak zřejmé, proč se soud odvolává na směrnici a opomíjí náležitou právní úpravu. Podle žalobkyně byla postupní smlouva platná a soud nevzal dostatečně v potaz, že účastníky tohoto řízení je přímo cestující a nikoliv společnost AirHelp. Žalovaná nepostupuje v právním styku poctivě a těží ze svého nepoctivého postupu, když byla informována o nároku žalobkyně a na tuto výzvu nijak nereagovala, ani nezpochybňovala platnost smlouvy o postoupení. I kdyby však smlouva neplatná byla, nelze tím automaticky považovat výzvu odeslanou žalované společností

AirHelp za neplatnou. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhoví, nebo, aby jej zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

7. Žalovaná se k odvolání žalobkyně nevyjádřila.

8. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání legitimovanou osobou napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), aniž za souhlasu účastníků nařizoval ve věci jednání (§ 214 odst. 3 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání **je** opodstatněné.

9. Odvolací soud konstatuje, že v posuzované věci jde o věc s mezinárodním prvkem představovaným bydlištěm žalobkyně ve Spolkové republice Německo. Soud prvního stupně správně mlčky dovodil svoji mezinárodní příslušnost k projednání a rozhodnutí sporu, jež vyplývá z čl. 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) číslo 1215/2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „Nařízení Brusel I bis), tedy z bydliště (respektive sídla, viz čl. 63 Brusel I bis) žalované v České republice. Správně pak soud prvního stupně posuzoval věc dle Nařízení číslo 261/2004, neboť jde o uplatnění práv cestujících za zpoždění či zrušení letu (čl. 1 odst. 1 písm. b), c) Nařízení číslo 261/2004), kdy místem odletu zpožděného letu žalobkyně bylo letiště v Tel Avivu a cílovou destinací bylo letiště Praha, tzn. umístěné na území členského státu Evropské unie (čl. 3 odst. 1 písm. b) Nařízení číslo 261/2004). Aplikace unijního práva má přitom přednost před ustanoveními vnitrostátního práva (srovnej § 2 zákona č. 2/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém). Rozhodným právem pro posouzení uplatněného nároku je nad rámec hmotněprávní úpravy obsažené přímo v Nařízení číslo 261/2004 dle čl. 12 písm. d) ve spojení s čl. 5 odst. 2 věta druhá Nařízení Evropského parlamentu a Rady číslo 593/2008/ES, o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) právo české. Otázky neřešené přímo uvedeným Nařízením (například i otázka promlčení) pak soud prvního stupně správně posoudil dle občanského zákoníku, když „bydlištěm“ žalované ve smyslu čl. 19 odst. 1 Řím I je Spolková republika Německo a Nařízení číslo 261/2004 otázku promlčení neopravuje (srovnej rozhodnutí ESD C 139/11).

10. Podle čl. 5 odst. 1 písm. c) Nařízení číslo 261/2004 mají při zrušení letu dotčení cestující v souladu s čl. 7 právo na náhradu škody od provozujícího leteckého dopravce, jestliže: 1) nejsou o zrušení informování alespoň dva týdny před plánovaným časem odletu, nebo 2) nejsou o zrušení informování ve lhůtě od dvou týdnů do sedmi dnů před plánovaným časem odletu a není jim nabídnuto přesměrování, které by jim umožnilo odletět nejpozději dvě hodiny před plánovaným časem odletu a dosáhnout jejich cílového místa určení nejpozději čtyři hodiny po plánovaném čase příletu, nebo 3) nejsou informováni o zrušení ve lhůtě kratší sedmi dnů před plánovaným časem odletu a není jim nabídnuto přesměrování jejich letu, které by umožnilo odletět nejpozději jednu hodinu před plánovaným časem odletu a dosáhnout cílového místa určení nejpozději dvě hodiny po plánovaném čase příletu. Podle čl. 5 odst. 3 Nařízení není provozující letecký dopravce povinen platit náhradu v souladu s čl. 7, jestliže může prokázat, že zrušení je způsobeno mimořádnými okolnostmi, které by nebylo možné zabránit, i kdyby byla všechna přiměřená opatření přijata. Podle čl. 7 odst. 1 písm. b) Nařízení, odkazuje-li se na tento článek, obdrží cestující náhradu ve výši 400 EUR u všech letů ve společenství delších než 1500 km a u všech ostatních letů o délce od 1500 km do 3500 km. Při určování vzdálenosti se vychází z posledního místa určení, kam cestující v důsledku odepření nástupu na palubu nebo zpoždění přiletí později než v plánovaném čase. Podle judikatury SDEU, zejména rozsudku ze dne 19. 11. 2019, Ch. S. a další (ve věci C-402/07 a C-432/07) musí být články 5, 6 a 7 Nařízení vykládány v tom smyslu, že pro účely uplatnění nároku na náhradu škody lze na cestující zpožděných letů nahlížet stejně jako na cestující zrušených letů, a že se tedy mohou dovolávat nároku na náhradu škody podle čl. 7 Nařízení, jestliže z důvodu zpoždění letu utrpí ztrátu času tři nebo více hodin,

tedy, jestliže dosáhnou cílového místa určení tři nebo více hodin po čase příletu původně plánovaném leteckým dopravcem.

11. V daném případě se jednalo o let z Tel Avivu do Prahy s ortodronickou vzdáleností letu v rozmezí 1500 km až 3500 km a zpoždění letu v cílovém místě určení činilo 4,51 hodiny oproti plánovanému času příletu, náleží proto cestující náhrada škody dle čl. 5 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 7 odst. 1 písm. b) Nařízení, tzn. ve výši 400 EUR. Žalovaná naplnění podmínek Nařízení pro vznik nároku na odškodnění nezpochybňovala, ani se nedovolávala žádných mimořádných okolností ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení, v jejichž důsledku by nebyla povinna náhradu dle čl. 7 Nařízení platit.

12. Žalobkyně svůj nárok postoupila postupní smlouvou společnosti AirHelp, uzavřel-li soud prvního stupně, že tato smlouva je neplatná, odvolací soud s tímto závěrem zcela souhlasí. Odvolací soud tak předně konstatuje, že smlouvy o postoupení pohledávek uzavřené mezi AirHelp a cestujícími byly shledány Městským soudem v Praze jako soudem odvolacím jako neplatné již opakovaně (srovnej, například rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2020, č. j. 18 Co 187/2020, ze dne 1. 10. 2020, č. j. 25 Co 253/2020-76, ze dne 3. 12. 2020, č. j. 25 Co 221/2020-103, proti nimž byla dovolání podaná společností AirHelp v zastoupení stejnou zástupkyní jako má žalobkyně v tomto řízení Nejvyšším soudem odmítnuta), a to z několika důvodů. V daném případě tak odvolací soud nepovažuje za odpovídající se ve svém rozhodnutí odchylovat, a proto i nadále považuje smlouvy o postoupení pohledávky za neplatné dle § 125 BGB ve spojení s § 126, § 126a a § 127 BGB, a to pro nedostatek sjednané formy a nedostatek podpisu smluvních stran.

13. Žalovaná v rámci řízení vznesla námitku promlčení, soud prvního stupně se proto správně posouzením této námitky zabýval. Nutno konstatovat, že, jde-li o otázku promlčení nároku, tato není Nařízením číslo 261/2004 upravena. Dle rozhodnutí SDEU ve věci C-139/11 (J. C. M. proti K. L. M. NV) lhůtu, ve které musí být podány žaloby, jejichž předmětem je získání náhrady škody podle čl. 5 a 7 Nařízení, stanoví pravidla každého členského státu, která upravují promlčecí lhůty vztahující se na podání žaloby. V odůvodnění daného rozhodnutí se uvádí, že při neexistenci unijní právní úpravy přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu upravit procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, pokud tyto podmínky dodrží zásady rovnocennosti a efektivity. Dodržení zásad rovnocennosti a efektivity přitom neznamená, že by, například délka promlčecích lhůt musela být ve všech členských státech stejná. Zásada rovnocennosti pak znamená, že vnitrostátní předpisy k zajištění ochrany práv vyplývajících z unijního práva nesmějí být méně příznivé, než ty platné pro srovnatelné nároky vzniklé na podkladě vnitrostátního práva. Zásada efektivity je dodržena tehdy, jestliže předpisy vnitrostátního práva v praxi neznemožňují výkon práv uznaných unijním právem. Podle § 2553 odst. 1 o. z. jedná-li se o pravidelnou přepravu osob, stanoví přepravní řády, jaká práva má cestující vůči dopravci, nebyla-li přeprava provedena včas. Dle odst. 2 při nepravidelné přepravě osob nahradí dopravce škodu vzniklou cestujícímu tím, že přeprava nebyla provedena včas; podmínky a rozsah náhrady stanoví přepravní řády. Dle odst. 3 práva podle odstavců 1 a 2 musí cestující uplatnit u dopravce bez zbytečného odkladu, nebylo-li takové právo uplatněno nejpozději do šesti měsíců, soud je nepřizná, namítne-li dopravce, že právo nebylo uplatněno včas. Soud prvního stupně se tedy správně zabýval tím, zda nárok žalobkyně na náhradu škody způsobené zpožděním letu byl uplatněn u žalované ve lhůtě stanovené v § 2553 odst. 3 o. z., když žalovaná učinila nesporným, že k úhradě kompenzace za předmětný let byla v této zákonné lhůtě vyzvána prostřednictvím společnosti AirHelp. V dané věci je zjevné, že výzvu ze dne 29. 11. 2019 podala společnost Air Help jménem žalobkyně jako své klientky (respektive za tuto klientku) ve výzvě je, mimo jiné, uvedeno její jméno i číslo rezervace, datum a číslo letu, letiště odletu i příletu, jakož i požadovaná částka 400 EUR a byla poskytnuta lhůta k zaplacení této částky čtrnáct dnů od vystavení. Z předžalobní výzvy učiněné žalobkyní ze dne 18. 3. 2021 pak plyne, že

žalobkyně se odvolává na svoji výzvu ze dne 29. 11. 2019, učiněnou prostřednictvím společnosti AirHelp. Lze tak konstatovat, jak již odvolací soud učinil, například v rozhodnutí ze dne 30. 9. 2021, č. j. 25 Co 224/2021- bude doplněno, že, činí-li zmocněnec právní úkony jménem osoby, ačkoliv neexistuje platná smlouva o zastoupení, jedná se o nezmocněné jednatelství a v takovém případě je zastoupený - zde žalobkyně, vázán právním jednáním zástupce, pokud toto jednání dodatečně schválí (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2013, sp. zn. 22 Cdo 1087/2012). V tomto řízení žalobkyně nezpochybňuje, že projevila vůli, aby za ani společnost Air Help uplatnila u žalované nárok na odškodnění, v textu výzvy ze dne 29. 11. 2019 je rovněž sděleno, že je činěna za klientku. Žalobkyně tedy nezpochybňuje, že měla v úmyslu se prostřednictvím společnosti AirHelp domoci na žalované náhrady za zpožděný let, ale zároveň ve svých dalších úkonech (předžalobní výzva, žaloba), učiněných poté, co byla v jiných soudních řízeních před českými soudy shledána neplatnost smluv o postoupení pohledávky mezi cestujícími a AirHelp, se nadále výzvy učiněné prostřednictvím AirHelp dovolává. Byť tedy učinění výzvy společností Air Help za žalobkyni ze dne 29. 11. 2019 bylo jednáním osoby neoprávněné jednat za žalobkyni ve smyslu § 440 odst. 1 věta druhá o. z., žalobkyně později toto jednání svým konkludentním jednáním schválila (k závěru, že dodatečné schválení jednání může být učiněno i konkludentně dospěl Nejvyšší soud, například v rozsudku ze dne 23. 7. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4593/2017), přičemž toto schválení bylo učiněno bez zbytečného odkladu poté, co soudy začaly shledávat smlouvy o postoupení pohledávek cestujících na společnost AirHelp neplatnými. V důsledku tohoto dodatečného schválení je žalobkyně učiněným jednáním společnosti AirHelp - uplatněním nároku na náhradu škody u žalované vázána, a toto uplatnění nároku tak má i vůči žalované účinky ex tunc (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 6. 2009 20, sp. zn. 21 Cdo 2886/2019).

14. Na podkladě shora uvedeného proto odvolací soud uzavřel, že žalobkyně v tomto řízení důvodně uplatnila nárok na náhradu škody za zpoždění letu dle čl. 5 a 7 Nařízení a splnila rovněž podmínku včasného uplatnění tohoto nároku stanovenou v § 2553 odst. 3 o. z., když svůj nárok uplatnila u žalované dne 29. 11. 2019, tedy včas. Jako nadbytečnou se proto odvolací soud nezabýval argumentací žalobkyně, že žalovanou vznesená námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy, ani eventuálně úvahou žalobkyně o tom, že § 2553 o. z. není pro případ nároku dle Nařízení číslo 261/2004 aplikovatelný.

15. Nutno konstatovat, že pokud jde o žalovanou, tato se dostala do prodlení se zaplacením požadovaného nároku žalobkyní v den následující po uplynutí lhůty čtrnáct dnů ode dne vyhotovení výzvy, jež byla ve výzvě ze dne 29. 11. 2019 poskytnutá (tedy dnem 14. 12. 2019) a v souladu s § 1970 o. z. je proto povinna za období od tohoto dne do zaplacení zaplatit žalobkyni úrok z prodlení z dlužné částky ve výši stanovené dle nařízení vlády číslo 351/2013 Sb., tedy 10 % ročně.

16. Odvolací soud proto napadený rozsudek ve výroku I ohledně úroku z prodlení za období do 13. 12. 2019 dle § 219 o. s. ř. potvrdil, ve zbývající části změnil postupem dle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. tak, že žalobkyni přiznal náhradu ve výši 400 EUR s úrokem z prodlení z této částky ve výši 10 % ročně od 14. 12. 2019 do zaplacení.

17. O nákladech řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1, 3 o. s. ř. a § 142 odst. 3 o. s. ř. Žalobkyně až na nepatrnou část příslušenství byla úspěšná, odvolací soud ji proto přiznal právo, jde-li o náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně jednak za zaplacený soudním poplatek za žalobu ve výši 800 Kč a náklady právního zastoupení, sestávající ze tří úkonů právní služby advokáta po 200 Kč (převzetí věci, předžalobní výzva, sepis žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve spojení s § 14b odst. 1 písm. c) bod 1 advokátního tarifu), celkem 600 Kč, ze tří výdajových paušálů po 100 Kč za 1 úkon dle § 14b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu a dále z jednoho úkonu právní služby dle § 11 odst. 1

písm. g) advokátního tarifu - účast u jednání ve výši 1 540 Kč dle tarifní hodnoty přepočtené na Kč dle kursu České národní banky k datu učinění úkonu, jednu paušální náhradu hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21% DPH z nákladů právního zastoupení ve výši 575,40 Kč, celkem náklady právního zastoupení žalobkyně před soudem prvního stupně ve výši 4 115,40 Kč. Odvolací náklady řízení žalobkyně představují zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč a odměnu advokáta, sestávající z jednoho úkonu právní služby po 1 540 Kč (dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu - sepis odvolání), z jedné paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21% daně z přidané hodnoty 386,40 Kč, tj. celkem 3 226,40 Kč. N8klady řízení žalobkyně před soudy obou stupňů ve výši 7 341,80 Kč.

**Poučení:**

Proti tomuto rozsudku **je přípustné** dovolání za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 6.
Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 7. října 2021

**JUDr. Blanka Kapitánová v. r.**
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.